

ANNA KAROLINA
CABAN

Wilde
BLOESEM

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperFirst is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2026 Anna Karolina Caban
Omslagontwerp: Villa Grafica
Omslagbeeld: © Shutterstock; © Adobe Stock
Zetwerk: Mat-Zet B.V.

ISBN 978 94 027 2145 4
ISBN 978 94 027 7782 6
NUR 301
Eerste druk juni 2026

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Proloog

Liefde is een sluipmoordenaar vermomd als het grootste goed.

Dag na dag voel ik me kleiner en leger worden. Mijn lichaam is totaal verzwakt en ik heb er nog nooit zo mager uitgezien. Aan eten moet ik niet denken. Ik krijg geen hap door mijn keel. Hoe kan het toch dat één man dit allemaal met mij doet? Hij laat mijn lichaam kronkelen van verlangen, mijn hart kloppen vol levensenergie en mijn onderbuik verkrampen van gulzige honger, maar tegelijkertijd vreet hij me van binnenuit op en blijf ik met een hol gevoel achter.

Vóór hem kon ik prima ademen, eten, lachen, gewoonweg zijn. Nu ben ik slechts een schim van wie ik ooit was. Als een vampier heeft hij mij leeggezogen en in het land van de stervelingen met een zwakke pols achtergelaten.

Gabriel de schuld van dit alles geven zou onzin zijn. Hij had nooit kunnen weten dat dit zou gebeuren toen hij me vol vertrouwen naar Parijs stuurde.

Als ik iemand de schuld van deze hel moet geven, dan hoef ik alleen maar in de spiegel te kijken. Diep vanbinnen weet ik namelijk maar al te goed dat ik de oorzaak ben van al het onheil in mijn leven de afgelopen maanden.

Het wilde beest in me, dat zich geen raad wist met al haar oerkracht, heeft alles aan flarden gescheurd. Het moet weer getemd worden. De Angela die deze ravage heeft aangericht moet achter tralies worden gezet, de sleutel weggegooid.

Misschien verdien ik het geluk niet. Misschien rust er een vloek op me waardoor het ongeluk me altijd weer zal weten te vinden.

Ik haat alle romans die ik vroeger verslond en waarin alles altijd op miraculeuze wijze goed komt. In het echte leven gaat het niet zo. Liefde gaat verloren, mensen verdwijnen en bekenden veranderen in vreemden. We laten iets achter of worden verlaten, om daarna een ander mens te worden.

Het moment is aangebroken. Nicolas wacht tot ik een teken geef. Ik weet wat me te doen staat.

Ik loop naar de badkamer. Mijn spiegelbeeld kijkt me aan, maar ik herken haar niet. Dit voelt als mijn diepste dal, als mijn donkerste val. Ik weet dat alles voorbijgaat, maar dit gevoel brandt een gat in mijn hart dat nooit meer gedicht zal worden.

De keuze is gemaakt.

Vaarwel, mijn liefde.

Het is tijd.

Rio de Janeiro

Gabriel

‘Niets is belangrijker dan ervoor zorgen dat AURORA in onze handen blijft. Hebben jullie de kranten niet gelezen? Er is een lastercampagne gestart om de vrije sector onderuit te halen. Er staat verdomme iets verschrikkelijks te gebeuren en jullie lijken wel ingeslapen!’

Ik laat mijn blik door de vergaderruimte gaan, op zoek naar een mogelijke verrader in ons midden. Iemand speelt informatie door aan die vuile rat, Nicolas Costa, de zoon en de waakhond van Manuel Costa. Manuel is de aartsvijand van mijn overleden vader en de baas van DELTA, onze grootste concurrent in de transportsector.

Het kan niet anders dan dat we een mol hebben. Hoe weet Nicolas anders dat we in moeilijkheden zitten en investeerders zoeken? Hoe komt het dat een groot deel van de ondernemers uit het zwarte boekje van mijn vader geen zaken meer met ons wil doen? Vlak voordat hij overleed, heeft hij me een notitieboekje overhandigd. Daarin stond alle informatie die ik nodig zou hebben als het bedrijf ooit in zwaar weer terecht zou komen. Maar nu lijken alle partijen zich tegen ons te keren.

‘Dit is pure sabotage. Ik ga erachter komen wie hier precies verantwoordelijk voor is. Begrepen?’

Stuk voor stuk kijken de bestuursleden weg. Ik zou ze allemaal willen ontslaan en nieuwe mensen uitkiezen. Ze hebben nooit vertrouwen in me gehad. Voor mijn vader staken ze hun hand in het vuur, maar ik werd vanaf dag één onderschat.

‘Kan ik je even spreken, Gabriel?’ Javier, de adviseur van mijn vader en sinds zijn overlijden mijn rechterhand, kijkt me streng aan.

Ik knik instemmend. ‘Ga allemaal naar huis. Ik wil niemand van jullie

meer zien vandaag. Overmorgen verwacht ik jullie om acht uur hier weer aan deze tafel.' Na die woorden loop ik de vergaderzaal uit.

Javier volgt me. Hij sluit de deur achter zich wanneer we allebei mijn kantoor aan het einde van de hal bereiken. 'Rustig, jongen.'

Hij probeert me te sussen, maar ik ben woest.

'Er wordt hier van binnenuit gemuit. Ik betaal ze goed, ik zorg goed voor ze en alsnog naaien ze me waar ik bij sta,' bijt ik Javier toe. Kwaad sla ik mijn vuist op het mahoniehouten bureau, het enige meubelstuk dat ik intact heb gelaten na de dood van mijn vader. De rest van zijn prularia heb ik kort en klein geslagen en ingewisseld voor moderne spullen.

Ik loop naar de minibar en schenk een glas whisky in. Het is pas half-tien in de ochtend, maar deze dag is nu al verneukt.

'Baas, laat ze aan mij over. Ik weet precies hoe ik een rat moet vangen.'

Javiers lage stem herinnert me aan mijn vader. Ik heb dit nooit gewild. Dit bedrijf. Dit leven. De verantwoordelijkheid die erbij komt kijken is gewoonweg te groot. Ik was nog maar een kind toen mijn vader overleed. Mijn jeugdjaren zijn me afgenomen. Ik moest te vroeg volwassen worden en heb al op jonge leeftijd ingezien dat je niemand kunt vertrouwen behalve jezelf.

'Alles hangt af van mijn bezoek aan FLORIANA. Als ik die deal niet sluit, is het met ons gedaan,' zeg ik hoofdschuddend.

Alex zwaait zonder te kloppen de deur open en stapt het kantoor binnen met zijn brede lach. 'Hé, waarom kijken jullie zo bedrukt, mannen?'

Mijn broertje lijkt vandaag wel een profsurfer. Hij is zich niet bewust van alle ellende die er speelt. Wat moet het bevrijdend zijn om zo zorgeloos door het leven te kunnen gaan en alle shit aan je oudere broer over te laten.

Ik neem een flinke slok. 'Alex, dit is niet het moment.'

Zijn narcistische trekjes zorgen voor een steeds groter wordende kloof in onze relatie. Knap hoe iemand alleen maar voor zichzelf kan leven en de rest van ons ziet als figuranten in zijn eigen toneelstuk. Ieder-

een gaat anders om met verlies, maar hij lijkt alles moeiteloos van zich af te laten glijden.

'The time is now, my man.' Hij loopt naar me toe en grijpt het glas uit mijn hand. In één teug klokt hij de drank achterover. 'Volgens mij is het tijd voor wat ontspanning. Kom, we gaan naar het strand. Je ziet wat bleek, broer.' Hij trekt me met zich mee.

'Jij hebt totaal niet door in wat voor problemen wij zitten, of wel?' Ik ruk me los uit zijn greep.

'Problemen zullen er altijd zijn, dat staat vast. De vraag is alleen hoe je ermee omgaat.'

Hij plant een onverwachte kus op mijn wang en ik veeg de sporen ervan geïrriteerd weg. Normaliter zou ik hem direct van heftige repliek dienen, maar iets in zijn ongedwongenheid vandaag maakt dat ik me niet verzet. Ik herken mezelf in hem, tenminste, de ik die ik vroeger was; altijd maar die hang naar nieuwe avonturen en impulsen om het ego te strelen. Hij weet het nog niet, maar ik heb hem binnenkort waarschijnlijk hard nodig. Met dat gegeven in mijn achterhoofd realiseer ik me maar al te goed dat een beetje investeren in onze relatie geen overbodige luxe is nu.

De muren komen op me af. Het idee dat ik AURORA, het bedrijf dat mijn vader zo zorgvuldig heeft opgebouwd, zou kunnen verliezen brengt mijn maag in beweging.

Alex schenkt het glas bij en duwt het in mijn hand. *'Let's go,'* zegt hij.

Met een zucht kijk ik naar Javier.

'Heren, ik los het hier verder wel op. Gabriel, ik zie je overmorgen weer. Alex, gedraag je bij FLORIANA morgen.' Hij knikt naar Alex en knipoogt dan naar mij.

We wonen in Rio de Janeiro, maar de dagen die ik de laatste jaren op het strand heb vertoefd zijn op twee handen te tellen. Ik heb naar het strand gaan altijd als oppervlakkig vermaak gezien. En iemand moest ervoor zorgen dat de naam Santos niet ten onder ging.

Het strand ligt helemaal vol en bruist van de energie. Ook al is het niet mijn natuurlijke habitat, zelfs ik kan voelen dat hier plezier wordt gemaakt. Ik laat mijn blik over de halfnaakte lijven glijden. Eén lichaam valt duidelijk op. Haar rode bikini steekt af tegen haar gebronsde huid en haar billen steken plagerig omhoog.

‘Kijk, daar heb je Gina,’ zegt Alex, wijzend naar het fraaie exemplaar.

Fuck, natuurlijk is het Gina. Die billen herken ik van mijlenver. Een tatoeage van een zoenafdruk siert haar linkerbil, die natrilft bij iedere kleine beweging die ze maakt. Haar ogen schieten van links naar rechts om alle nietsvermoedende blikken van voorbijgangers te vangen. Gina is gemeengoed in Rio; ze staat bekend om haar ongeëvenaarde lust naar mannelijk schoon.

‘Schiet op, slome.’ Alex kijkt afkeurend naar mijn pak, trekt zijn shirt uit en rent naar de branding. Zijn haren dansen in de wind.

Ik zie nog steeds de verschrikte ogen van het negenjarige jongetje voor me toen duidelijk werd dat we onze ouders nooit meer zouden zien. We schelen maar zes jaar en toch voelt het meer alsof ik zijn vader ben dan zijn oudere broer. Hij is, net als ik, een rebellerende jongen die te snel volwassen heeft moeten worden, maar doet net iets meer moeite dan ik om zich ertegen te verzetten. Zijn onvolwassen gedrag is ondertussen zijn handelsmerk geworden.

Hij duikt in het water, komt weer boven en zwaait als een bezetene naar me. Ik lach binnensmonds en begin mijn stropdas los te maken. Die jongen probeert me met alle geweld uit mijn tent te lokken. En vandaag lukt het hem ook nog.

Wanneer mijn overhemd en pantalon er ook aan moeten geloven, voel ik de zon op mijn huid. Alex vertikte het om eerst nog even langs huis te rijden, dus moet mijn strakke zwarte boxer vandaag maar doorgaan voor zwembroek. Ik kijk om me heen en zie enkele strandgangers als hongerige hyena’s mijn kant op kijken.

Ik volg Alex' diepe voetsporen in het warme zand. Expres schop ik wat zand op het lijf van Gina wanneer ik haar handdoek bereik.

Verschikt veert ze op en ik zie dat ze haar mond opent om haar onvrede te uiten, maar dan ziet ze dat ik het ben. Ze glimlacht. 'Santos, wat doe jij hier? Ik dacht dat het strand niet jouw ding was.'

Wanneer ze met haar tong over haar roze pruilende lippen gaat, voel ik haar mond haast weer over mijn eikel gaan. Ze neukt belabberd, maar zuigen kan ze als geen ander. Sommige hoofdstukken uit mijn leven zou ik het liefst weggummen, maar dat kan helaas niet.

'Meegesleurd door Alex,' antwoord ik verveeld.

'Ah, is je broertje er ook? *Double trouble*.' Reikhalzend kijkt ze naar het water. Het is inmiddels bekend bij de vrouwen van Rio dat de kans dat ik ze meeneem naar huis kleiner is dan dat Alex dat doet.

'Vanavond, negen uur?' vraagt ze met haar eisende blik.

'Andere keer misschien,' zeg ik zonder enige twijfel. Ik denk er niet aan om nog een keer in haar leeg te lopen. Ik ben toe aan iets echts; iets wat ertoe doet en niet van die nietszeggende afspraakjes die ik de volgende dag het liefst zo snel mogelijk vergeet. Zelfs het spannendste avontuur verveelt na de zoveelste herhaling.

'Hé, kom je nog?' Alex komt naast me staan, slaat zijn arm om me heen en duwt zijn heupen naar voren.

Ik knipoog naar hem en ren naar het water. Het zal me niks verbazen als hij vanavond om negen uur tussen haar dijen ligt. De man wisselt vrouwen af als waren het slechts kelken vol magische drank waar hij, afhankelijk van zijn trek, uit drinkt om daarna weer zijn weg te vervolgen. Hij wordt niet voor niks '*espectro*' genoemd door zijn ghostgedrag; niet te vangen en vooral onbuigbaar voor de wil van een ander.

Ik zwem tientallen meters op hoge snelheid door de golven. De zee voelt zoveel malen beter dan het zwembad dat ik thuis heb. De zon lijkt voor heel even mijn zorgen weg te branden.

Hier voel ik me één met de natuur. Even weg van alles. Weg van iedereen.

Ik kijk achterom en zie Alex mijn kant op zwemmen. Hij duikt en komt dan op slechts een meter van me vandaan weer boven water. Hij slaat zijn haren naar achteren en lacht van oor tot oor. Ik duik en grijp Alex bij zijn benen. Met een ruk trek ik hem naar beneden. Lachend komen we boven. Ik voel me ineens weer een kind. Een kind dat niet zijn ouders heeft verloren. Een kind dat mag spelen, fouten mag maken en kattenkwaad mag uithalen.

We doen een wedstrijdje wie het eerst uit het water is. Ik zwem met al mijn kracht naar het strand en hoor hem meters achter me. Dan herinner ik me het plan om hem binnenkort naar Europa te sturen en temper mijn slag. Ik heb hem nodig de komende tijd. Hij is de enige die ik vertrouw, naast Javier en Taco.

‘Dit moeten we vaker doen, verliezer.’ Alex schudt maniakaal met zijn hoofd om het water uit zijn oren te krijgen. Hij grijnst trots.

‘Kom, laten we gaan lunchen,’ zeg ik wanneer een groepje van vijf jongedames met smeulende blikken onze kant op komt. De duik heeft me goedgedaan, maar heeft me ook hongerig gemaakt.

We kleden ons snel aan en lopen naar de strandtent. We nemen plaats op het terras. De nieuwsgierige blikken van de andere gasten volgen ons. Ik bestel twee biertjes en twee ribeye met friet en check mijn mobiel.

Alex kijkt met toegeknepen ogen in de zon en laat zich nonchalant op de stoel zakken. ‘Wat heb jij vandaag geslikt dat je zo meegaand bent? Dit is volgens mij de eerste keer dat we samen lunchen,’ zegt hij wantrouwend.

‘Wen er maar niet aan,’ zeg ik iets te nors.

Alex verschuift op de stoel en rolt zijn korte mouwen verder op. Zijn bovenarmen zijn flink gegroeid. Als de ober de drankjes brengt en ons tafeltje verlaat, zie ik een stel zongebruinde benen naast mijn stoel verschijnen.

‘Ik geloof mijn ogen niet. Dit moet een fata morgana zijn.’ Nastasja kijkt op ons neer. ‘Mag ik aanschrijven?’ Ze pruilt haar lippen.

‘Vandaag niet, Nastasja. We hebben iets belangrijks te bespreken,’ zeg ik op mijn allervriendelijkst.

‘Dan niet.’ Ze draait haar kont naar ons toe en loopt heupwiegend naar de bar.

Alex blijft haar nakijken en tuit zijn lippen.

‘Niet doen. Het wordt nog eens je dood, al die vrouwen,’ bijt ik hem toe.

‘Kom op, je gaat me niet vertellen dat je niet op haar geilt. Die vrouw is een godin. Kijk nou.’

Ik schud mijn hoofd. Nastasja voelt eerder als een nichtje voor me dan iemand waar ik mijn lul in zou steken. ‘Ben je klaar voor morgen?’ vraag ik op serieuze toon.

‘Morgen?’

‘De afspraak bij FLORIANA. We zouden er samen als een front heen gaan. Zeg me niet dat je het vergeten bent.’

Alex klakt met zijn tong en schudt zijn hoofd. ‘Sorry, man. Ik heb plannen.’

‘Plannen die belangrijker zijn dan AURORA en onze toekomst?’

‘Broer, we weten allebei dat jij aan het roer van het bedrijf staat. Eerlijk gezegd denk ik dat mijn aanwezigheid AURORA alleen maar in gevaar kan brengen. Je weet wat iedereen over mij denkt. En je weet dat ik de mensen graag geef wat ze van me verwachten.’

Ik zucht en neem een slok van mijn biertje. ‘Je gaat mee. Basta. Vrijdag mag je thuisblijven.’ Iedere keer als ik maar even denk dat ik op iemand kan vertrouwen, krijg ik een tik op mijn vingers.

‘Wat is er vrijdag dan?’ vraagt hij gekscherend.

‘Het benefiet. Alex. Serieus, jij verliest nog eens je hoofd!’

Hij lacht en steekt een sigaret op.

Het is belangrijker dat hij morgen naast me staat dan vrijdag, wanneer er een overdaad aan drank en vrouwen zal zijn.

‘Sinds wanneer zijn jullie zo broederlijk met elkaar?’ De stem van Nicolas Costa verstoort de rust.

Nu weet ik weer precies waarom ik beter op kantoor had kunnen blijven; iedereen komt als vliegen op stront op ons af.

‘Heb je de vorige keer nog niet genoeg klappen gehad?’ sis ik naar hem.

Hij wrijft over zijn kaak en lacht.

‘Het is een te mooie dag om te vechten, vind je niet?’

Wat zou ik nu graag zijn hagelwitte tanden een voor een uit zijn bek willen slaan.

Ik veer op en duw mijn stoel naar achteren. Lachend deinst hij terug en loopt door naar binnen.

‘Waarom laat je je toch zo opfokken door die gast? Hij is een blaffende hond. Hij bijt niet.’ Alex kijkt me hoofdschuddend aan en kauwt overdreven op zijn steak, die net is geserveerd.

‘Hij is een kakkerlak eerste klas. Hij verspreidt alleen maar ellende en haat. Hij probeert AURORA al jaren te gronde te richten. Ik snap eigenlijk niet hoe jij er zo laconiek over kunt doen. Weet je wel wat er op het spel staat?’

‘Nee, en dat wil ik ook graag zo houden. Laten we erover ophouden,’ antwoordt Alex.

Tijdens het eten vertelt hij over een of ander Frans literair werk, een buurvrouw die hem stalkt omdat hij uit medelijden een keer met haar naar bed is gegaan, en een geavanceerd horloge dat hij later in de week gaat ophalen.

Mijn gedachten dwalen al snel af. Ik denk aan het benefiet van vrijdag. Iedereen zal er zijn, inclusief Hans de Jong, samen met zijn opvolger. Morgenochtend heb ik een afspraak met De Jong op zijn landgoed, maar vrijdag is de dag dat de deal gesloten moet worden. Iedereen weet dat de beste zaken gedaan worden onder het genot van alcohol. De Jong geldt als de grootste teler van de wilde orchidee in Brazilië en hij is de man die

AURORA uit de rode cijfers moet trekken. Hij is op zoek naar een transportbedrijf voor zijn alsmear groeiende business en als wij de deal binnenslepen, is er tenminste een kans dat ons bedrijf overleeft. Ik moet ervoor zorgen dat ik hem aan mijn kant krijg, voordat Costa erbovenop duikt.

De Jong is weduwnaar, heeft een dochter van ergens in de twintig en leeft achter de hoge hekken van zijn landgoed. Ik ben nieuwsgierig naar hem, maar ook zeker naar zijn dochter, die het bedrijf uiteindelijk zal overnemen. Javier heeft een flink dossier over de teler en zijn dochter weten op te bouwen. 'Een zeldzame bloem' wordt ze gekscherend door de pers genoemd. Net zo zeldzaam als de orchideeën die haar vader teelt.

Ik moet haar aan mijn kant zien te krijgen. AURORA en FLORIANA, ik zie het helemaal voor me en manifesteer een glansrijke toekomst voor ons.

Rio de Janeiro

Alex

‘Deze ronde betaal ik.’ Ik sta op en loop snel naar binnen.

Gabriel grijpt zoals gewoonlijk weer naar zijn telefoon en tuurt geconcentreerd naar het scherm. Mijn plan lijkt te werken. Eerlijk gezegd had ik niet verwacht dat het zo gemakkelijk zou gaan. Het feit dat hij me onvoorwaardelijk vertrouwt doet mijn borst verkrampen.

‘Zo, daar ben je. Hoe laat zijn jullie er vrijdag?’

Nicolas verschijnt van achter een kamerscherm, ritst zijn pantalon dicht, neemt plaats en wenkt me bij zich. Hij heeft het viptafeltje achter in de zaak gereserveerd, zodat hij de hele tent in de gaten kan houden. Nastasja zit met verwilderde haren op de stoel naast hem en veegt snel haar mond af. Als dochter van Kelvyn Rocha, de baas van UNIVA, het exportbedrijf waar AURORA vanaf het begin mee samenwerkt, is ze niet alleen een lekker mokkel met wie ik het af en toe doe, maar iemand met wie ik rekening moet houden. Ook al wil ik zo ver mogelijk wegblijven van alles wat naar zaken riekt, ik moet op mijn hoede blijven in zowel zijn als haar aanwezigheid. Ik haal mijn handen door mijn haren en vraag me af hoe ik het zover heb kunnen laten komen dat door mijn toedoen AURORA in gevaar is.

‘Het benefiet begint vrijdagavond om negen uur. Ik verwacht dat Gabriel rond achten van huis is. Ik blijf binnen en zorg dat daar verder niemand is.’ Op het moment dat ik de woorden uitspreek, walg ik van mezelf.

Nastasja kijkt Nicolas aan en knikt. Ze heeft een treurige blik in haar ogen.

We zijn samen opgegroeid en Gabriel en zij waren altijd heel hecht.

Ergens zie ik nog het onschuldige meisje in haar dat met haar armen naar haar vader reikt en opgepakt wil worden. En nu? Nu speelt ze een stoere chick en is ze *one of the guys*. Ze lijkt haar gevoeligheid te hebben ingewisseld voor gespeelde onaanraakbaarheid en het staat haar niet.

‘Dan ben ik er om tien over acht stipt. Zorg dat alles gesmeerd loopt. De man is een workaholic; er zijn maar weinig avonden dat hij van huis is. Misschien moeten we wat afleiding voor hem zoeken.’ Nicolas pakt de hand van Nastasja en bijt er speels in.

‘Niet doen,’ sist ze naar hem en ze trekt haar hand terug. Dan kijkt ze hem verward aan en vervolgt ze: ‘Doel je op mij? Het was toch de bedoeling dat ik met jou meeding?’

‘Nee, ik heb een beter plan. Ik stuur je mijn uitnodiging voor het benefiet toe. Jij gaat daar je kunstje flikken. Jullie zijn toch vrienden? Iedereen heeft een zwakke plek. Je kent hem al jaren. Je gaat me toch niet vertellen dat je niet van plan bent Santos te verleiden?’ Nicolas leunt achterover, vouwt zijn armen achter zijn hoofd en grijnst van oor tot oor.

‘Je bedoelt dat ik Gabriel het bed in moet krijgen? Begrijp ik dat goed?’

Nastasja lijkt verslaafd aan die schurk van een Costa en is totaal blind voor het overduidelijke feit dat hij haar gebruikt als een pion in zijn smerige spelletjes. Ik heb nog een schuld bij hem te vereffenen en moet wel meespelen.

Hij schenkt zichzelf een glas bubbels in en slaat het in één teug achterover. Een harde boer volgt en hij slaat zichzelf op de borst. Wat de man moet hebben meegemaakt in het verleden is me een raadsel, maar het heeft een hol en duister schepsel van hem gemaakt.

Hij slaat zijn arm om Nastasja en trekt haar naar zich toe, waarop ze wat ineenkrimpt.

‘Luister, babe, onderschat je rol niet. Iemand moet op het benefiet aanwezig zijn om ons een seintje te geven als Santos eerder weggaat van het feest.’

Ik vang de teleurgestelde blik van Nastasja op en besluit een einde te

maken aan dit onderonsje. ‘Ze snapt het. We zien elkaar vrijdag.’ Ik geef Nicolas een boks en knik naar Nastasja.

Als ik weer naar buiten loop, steek ik zenuwachtig een peuk op.

Ik spreek mezelf toe. Borst vooruit, kin omhoog. Het zit me niet lekker dat ik moet liegen tegen Gabriel, maar in dit geval kan ik niet anders. Ik heb schulden bij Nicolas. Het vele gokken onder invloed haalt me nu in. Nicolas wist precies wat hij deed toen hij me het geld leende. Ik heb het verkloot. Met deze klus kan ik mijn volledige schuld vereffenen. Wat papassen en bestanden jatten en klaar. Er is geen andere oplossing.

Als ik het voor het zeggen had, dan had ik AURORA allang verkocht aan de hoogste bidder. Ik wil opnieuw beginnen. Alles hier herinnert me aan het verlies van onze ouders. Ik wil niet gebonden zijn aan deze plek, aan AURORA, aan alles wat me herinnert aan die kleine verdrietige jongen die ik ooit was.

Ik smijt de half opgerookte peuk weg en grijp een verweerd boek van Kerouac uit de boekenkast naast de bar. *On the Road*. Het is een teken. Ik moet hier weg. En snel ook.